

CAPTIVE

Captive is een 'dark romance' en hanteert andere codes dan de klassieke roman: liefde gaat hand in hand met haat en geweld. Sommige scènes kunnen door de lezer als schokkend worden ervaren.

Trigger warnings: verkrachting, fysiek geweld, ongecensureerd taalgebruik.

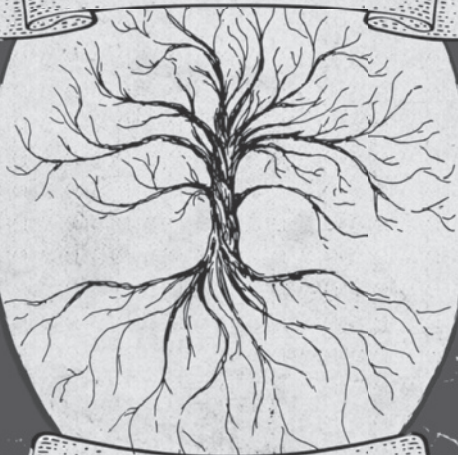
Duik rechtstreeks in de sfeer van *Captive* met de Spotifyplaylist die we voor je hebben samengesteld. Scan de QR-code:

SFEER

- Lovely* – Billie Eilish, Khalid
Control – Halsey
The Beautiful & Damned – G-Eazy ft. Zoe Nash
Devilish – Chase Atlantic
Jungle – Emma Louise
You Don't Own Me – SAYGRACE, G-Eazy
Play with Fire – Sam Tinnesz, Yacht Money
Cold Heart Killer – Lia Marie Johnson
Lost the Game – Two Feet
Like Lovers Do – Hey Violet
Hypnotic – Zella Day
Arcade – Duncan Laurence ft. FLETCHER
Middle of the Night – Elley Duhé
Angels Like You – Miley Cyrus
Don't Blame Me – Taylor Swift
Small Doses – Bebe Rexha
Angels Don't Cry – Ellise
Only Love Can Hurt Like This – Paloma Faith
Then – Anne-Marie
Everybody Wants to Rule the World – Lorde
Writing's on the Wall – Sam Smith
Someone You Loved – Lewis Capaldi
Mount Everest – Labrinth

Memento mori

Esto memor nostri

PROLOOG

Captive, zo noemden ze me. Gevangene. Wisselgeld voor hun illegale zaakjes, zo zagen ze me. Inkomsten voor mijn eigenaar.

Ze gebruikten me. Schonden me. Jaren- en jarenlang. En al die jaren zat ik verstrikt in een nachtmerrie. Een nachtmerrie waar maar geen eind aan kwam. Waar ik met geen mogelijkheid uit kon ontwaken.

Ik was er *voor haar* mee begonnen. Om *haar* te redden. Om *ons* te redden.

Het werk was simpel: mijn lichaam aanbieden aan stinkend rijke, vieze vette zwijnen... Zonder commentaar, ook al vond ik het vreselijk. Mannen die niet eens op het idee kwamen dat ik hun 'pleziertje' nooit zou kunnen vergeten.

Hun misbruik.

Ze waren in mijn geheugen gegrift. Ik voelde hoe ze me aanraakten, zelfs als ze allang weer weg waren. Door die kerels kreeg ik een hekel aan mezelf. Ik werd een lege huls, ik verwachtte niets meer van het leven. Het was toch al verpest.

Mijn echte naam? Ella. En ik was 22. *Denk ik.*

Ik was de gevangene van ene John. Die vent was een echte klootzak. En ik kon het weten, want vanaf het moment dat ik voor hem ging werken heb ik dag en nacht tegen hem moeten knokken.

Het was allemaal zijn schuld. Door hem ben ik voor de rest van mijn leven... *gebroken*.

Mijn lijf was niet meer van mezelf: het was van hem.

Maar nu zou alles anders worden.

Hij stuurde me weg, ik moest voor iemand anders gaan werken. Hij had me waarschijnlijk niet meer nodig.

Wilde ik bij hem weg? Weg uit dat huis waar ik zo ongelukkig was geweest? Nou en of.

Wist ik waar ik naartoe ging? Of waarom mijn nieuwe eigenaar me had gekocht? Ik had geen idee.

Was ik bang? Als de dood.

HOOFDSTUK 1

LICHT AAN HET EIND VAN DE TUNNEL... OF NIET

‘OPSTAAN!’ brulde mijn eigenaar vlak bij mijn oor. Ik was meteen wakker.

Zijn adem stonk naar alcohol en tabak. Hij had een harde blik in zijn ogen en bleef maar aan mijn hoofd schudden.

John. Een waardeloze vent, dat zag je al aan die zwerverskop van hem. Verslaafd aan harddrugs en geld.

‘Hij betaalt een godsvermogen voor je, dus we moeten wel netjes op tijd leveren!’ riep hij gemaakt vrolijk.

Ik kwam met moeite mijn bed uit, onder de kwaadaardige blikken van mijn toekomstige ex-eigenaar. Op dat moment drong het nog niet helemaal tot me door. *Toekomstige ex-eigenaar.*

Hij wankelde de kamer uit. Dronken natuurlijk. *Jezus, negen uur 's morgens! En dan al zat?*

Naast mijn bed stond een oude, gescheurde tas met daarbovenop de spullen die John voor me had gekocht. Voor de speciale gelegenheid. Ondergoed, twee spijkerbroeken en twee truien. *Nou, nou, wat attent van hem.*

Ik raapte alles op, propte het in de tas, deed mijn versleten schoenen aan en liep snel mijn slaapkamer uit – mijn bezemkast...

Hoe eerder ik uit die rotkamer weg was, hoe beter. *Voorgoed.*

Ik rende de trap op naar de hal. De zwerver stond al bij de voordeur te wachten.

‘Kom hier.’

Argwanend liep ik naar hem toe. Hij legde zijn weerzinwekkende, magere handen op mijn verwarde haar en probeerde een paar pieken op hun plaats te duwen. Ik moest er netjes uitzien.

Toen ik terugdeinsde, greep hij me met zijn volle hand bij mijn kaak, dwong me om hem aan te kijken en spuugde de woorden in mijn gezicht: ‘Mag ik je niet aanraken? Nou, als er iemand is die daarvan walgt, ben ik het wel, smerig klein kreng!’

Ik keek hem vernietigend aan, maar hield mijn mond. Hij trok me ruw mee naar buiten. Het zou een mooie dag worden. Vooral voor mij.

Hij liep naar een zwarte auto die vlak bij het huis stond te wachten, deed het portier open en duwde me naar binnen.

‘Je bent een zak vol problemen, anders niks. En dan heb ik het nog niet eens over al die nachten dat je als een klein kind ligt te janken. Daar komt hij snel genoeg achter en dan wil hij zijn geld natuurlijk terug, maar dan moet je zeggen dat dat niet kan.’

Voordat het portier dichtviel, hoorde ik nog net dat ongezone valse lachje van hem. Ik slaakte een zucht van opluchting en mijn hartslag kwam wat tot rust toen de auto eindelijk wegreed.

De chauffeur was niet bepaald spraakzaam en dat vond ik eigenlijk wel lekker rustig. Aan zijn gezicht te zien was hij in de veertig, maar ik vond hem een stuk aantrekkelijker dan John. Ik keek naar buiten, naar de nieuwe landschappen die achter de getinte ruiten aan me voorbijtrokken.

Eindelijk weg uit die hel waar ik mijn halve jeugd had doorgebracht! Eindelijk vrij – nou ja, vrij... In elk geval weg bij John. Die me uit mijn vroegere leven had weggerukt. Die mijn werkelijkheid had uitgewist. En dat allemaal uit hebzucht...

Vrij! Verdomme, Ella, hier heb je zo lang van gedroomd!

Ik voelde een glimlach én tranen opkomen, tegelijkertijd. Eindelijk zag ik licht aan het eind van de tunnel. Een tunnel waarin ik voor *haar* verzeild was geraakt, mijn enige familielid.

Toch was ik er niet gerust op. Een nieuwe eigenaar. Erger dan John kon hij niet zijn, dat was zeker, maar ik vroeg me af wie die onbekende was. Wat voor plannen had hij met me? En zou hij het geld dat ik verdiende wel naar *haar* sturen? Ik had trouwens niets meer van haar gehoord sinds ik met dit werk begonnen was...

Er schoot een idee door mijn hoofd. Zou ik kunnen ontsnappen? Ontkomen aan die nieuwe eigenaar? Maar nee, het was al te laat. Mijn leven was al naar de knoppen. En waar zou ik heen moeten? Ik wist niet eens waar ik nu naartoe ging.

De reis duurde lang, erg lang. Het werd al donker. En ik was misschien wel twintig keer in slaap gevallen. Ik keek naar de chauffeur, die nog steeds geen woord had gezegd. Als ik vroeg hoelang we nog moesten rijden, zou hij dan antwoord geven? Zijn humeur was er ook niet beter op geworden, aan die kille blik in zijn ogen te zien.

Eindelijk remde hij af. Ik slikte toen ik mannen langs de kant van de weg zag staan. De chauffeur deed het raam open en ik keek een van die kleerkasten recht in zijn ogen.

‘Ze kunnen doorrijden’, zei een ander.

Jezus, waar zijn we? Ik moet het vragen...

Ik verzamelde moed. Maar net toen ik mijn mond opendeed, stopten we weer. De chauffeur stapte uit, liep om de auto heen en maakte mijn portier open. Hij pakte mijn arm en trok me hardhandig naar buiten. Zo hardhandig dat mijn gezicht ervan vertrok.

Verdomme, man, dacht je dat ik ervandoor zou gaan? Waar zou ik heen moeten?

Met mijn rugzak over zijn schouder liep hij naar een poort, drukte op een verlichte knop en wachtte. Nog steeds geen woord. Hij keek me niet eens aan. We stonden midden in het niets. Achter

ons de grote weg, voor ons de poort. Achter de poort mijn nieuwe huis. Met een lange muur eromheen.

‘Ze is er’, zei de chauffeur onbewogen tegen de bewakings-camera boven op de muur.

De poort ging automatisch open en de man sleurde me mee over een lange oprijlaan. Er leek geen eind aan te komen. In de verte een gigantisch huis, met meer ramen dan muren. *Mijn nieuwe eigenaar kijkt zeker nooit horrorfilms, anders wist hij dat daar gevaarlijke gekken op afkomen, al die ramen...*

Alles was groot. Veel te groot. Links van de oprijlaan lag een immens, gemillimeterd gazon met in het midden een reusachtig zwembad. Een heel eind daarachter iets wat op een garage leek.

De chauffeur kneept nog harder in mijn arm. In gedachten zag ik de blauwe plekken al voor me. Hij klopte op een deur en een oude man liet ons binnen. Hij bekeek me van top tot teen, maar van zijn gezicht viel niets af te lezen.

‘Rick is op de tweede, met de anderen’, zei hij zonder zijn ogen van me af te wenden.

Rick? Heette mijn nieuwe eigenaar Rick?

‘Is iedereen er?’

De oude man knikte en liet ons door. Ik glimlachte beleefd naar hem, maar hij keek de andere kant op en deed alsof hij het niet gezien had. *Waarom lach ik eigenlijk naar hem?*

Een brede witte trap. Zwijgend gingen we naar boven. Overal deuren. Slaapkamers? *Maar wat moet iemand met zoveel slaapkamers?*

Op de tweede verdieping hoorde ik gedempte stemmen aan het eind van een lange gang. Mijn hart begon steeds harder te bonken en bij de deur waar het geroezemoes achter vandaan kwam, schoot er een rilling door me heen. Achter deze deur lag mijn toekomst. Mijn onzekere toekomst.

De chauffeur klopte aan en bleef netjes wachten. Voetstappen. Opnieuw een man die de deur voor ons opendeed, maar iets jonger

dan de man beneden. Ik schatte hem op een jaar of vijftig. Blauwe ogen. Fijne lippen die opzij bewogen. Hé, een glimlach. Deze man lachte tenminste naar me.

‘Je hebt er de tijd voor genomen’, zei hij tegen de chauffeur.

‘Ja, het spijt me. Het verkeer zat vast. Ik moest een andere route nemen.’

De ander knikte en keek weer naar mij. Achter hem was gefluister te horen. Hij zette een stap opzij, liet ons door en deed de deur dicht.

Eindelijk liet de chauffeur mijn pijnlijke arm los. Ik zag een groepje mensen van mijn eigen leeftijd, misschien iets ouder. Een groepje van vier: twee meisjes en twee jongens. Ze zaten op leren bureaustoelen en bekeken me ongegeneerd, keurden me, alsof ik een beest op de markt was.

Ik vond het vreselijk.

‘Het feest gaat niet door’, zei een van de mannen, terwijl hij opstond. ‘Vergadering gesloten.’

Hij had een opvallend schorre stem en rossig blond haar, als enige in de kamer. Er hingen een paar weerbarstige plukken over zijn grijze ogen, die me doordringend aankeken. Intimiderend. Net zo intimiderend als zijn grote lijf. Hij wendde zijn blik pas af toen de oudere man zei: ‘Doe niet zo moeilijk, Ash. Ze is goed voor de business. Haar vorige eigenaar zei dat ze erg ondernemend is.’

Dat heet misleidende reclame, meneer John!

‘Ik wil geen nieuwe gevangene, Rick. Moet je dat nou zien! Verdomme, man, ze lijkt wel een zombie!’ schamperde de jongen die kennelijk Ash heette. ‘We hebben niks aan dat kind. Die trekt ons alleen maar dieper in de shit.’

Ik zei niets, ook al vond ik de manier waarop hij mijn vermoeide gezicht beschreef behoorlijk kwetsend. Het kwam niet bij me op om me te verdedigen.

Hij keek me bijna onthutst aan. *Walgde hij zo van me?* Er schoot een gedachte door mijn hoofd en meteen voelde ik een knoop in